

A közönség

Szépen lassan lényegtelenné válik a ruhám színe.
Aztán a hossza, mérete, fazonja – a mindenem fazonja.
Jelentőségét veszti, hogy eszem, iszom, hogy lélegzem.
Nem érdekellek majd.

Napok óta ott rohadok melletted az ágyban,
te meg csak mondd nekem.
Sosem azt, ami történt, hanem ami történhetne.
Csupa lehetőség.

Előbb vagy utóbb beléd eszi magát a szagom,
és valószínűleg azt is elfelejted, hogy baj lehet.
A hányás sem közönségesebb a szeretkezésnél.

Talán gyanús lesz neked,
amikor a zoknimmal együtt esik le a lábfejem is az ágyról.
Még nem tudom, hogy csak bocsánatot kérsz,
vagy be is takarod.

Vágás

Akkor már órák óta szedtem ki a lefolyóból a hajcsomókat.
Már undor nélkül nyúltam a ragacsos szálak után, amelyeket
szappanmaradék ragasztott eggyé, és ezrével tömködtem a kukába.
A gubacsok lábakat növesztettek.
Kimásztak a tejes dobozok és tojáshéjak közül, be az ágyam alá,
ellepték a lakást. Már a ház oldalán ólálkodtak,
mikor meguntam irtani őket.
Majdcsak lepotyognak maguktól.
Majdcsak eltűnnek.
Eldöntöttem, ezentúl kopaszodni fogok.
Akkor talán jobb lesz. Én feladtam.